

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การค้ามนุษย์ในปัจจุบันได้รับการพิจารณาว่า เป็นส่วนหนึ่งของอาชญากรรมข้ามชาติ เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรงและเป็นปัญหาที่บั่นทอนความมั่นคงของมนุษย์ การที่องค์การสหประชาชาติรับรองพิธีสารเรื่องการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติเมื่อปี พ.ศ. 2543 ถือได้ว่าเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของประชาคมโลกในอันที่จะร่วมมือกันปราบปรามแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไปในศตวรรษที่ 21 แม้กระนั้นก็ตามในการดำเนินงานก็ยังประสบปัญหาและอุปสรรคมากมาย ทั้งนี้ เนื่องมาจากความซับซ้อนของสาเหตุและปัจจัยที่ผลักดันให้มนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็กต้องตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ทั้งในและนอกประเทศ ความแตกต่างในเรื่องกรอบแนวคิด ตลอดจนหลักการและวิธีการดำเนินงาน รวมถึงความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องเนื่องระหว่างการค้ามนุษย์ การย้ายถิ่น การลักลอบพาคนเข้าเมือง และการลักขโมย

ปัญหาการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็กได้รับความสนใจและมีการรณรงค์มาตั้งแต่มาแต่ปลายศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยมีขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อหาทางยุติปัญหาที่เสมือนหนึ่งเป็นการนำเอาคนลงเป็นทาส โดยเฉพาะการนำหญิงและเด็กผิวขาวลงเป็นทาส (White Slavery) ทางเพศ โดยเข้าสู่การค้าประเวณีทั้งในยุโรปและในแผ่นดินใหม่ทวีปอเมริกา จะเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นของการรณรงค์ต่อต้านการค้ามนุษย์แตกต่างจากการเคลื่อนไหวเพื่อยุติการค้าทาสแต่เดิม ที่เป็นการนำคนผิวดำมาใช้แรงงาน เนื่องจากมีความสนใจเป็นพิเศษในการนำหญิงและเด็กผิวขาวเข้าสู่การค้าประเวณี ดังนั้นจึงทำให้การค้าประเวณีมีนัยเดียวกับการค้าหญิงและเด็ก และเป็นเพียงรูปแบบเดียวของการรณรงค์ต่อต้านการค้ามนุษย์ในยุคนั้น โดยได้มีการพยายามจัดทำกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็กผิวขาวลงเป็นทาสทางเพศ ได้แก่

1. ข้อตกลงระหว่างประเทศเพื่อการปราบปรามการกระทำเสมือนหนึ่งนำคนลงเป็นทาส (White Slavery) พ.ศ. 2447

2. อนุสัญญาปราบปรามการกระทำเสมือนหนึ่งนำคนลงเป็นทาส (White Slavery) พ.ศ. 2453

3. อนุสัญญาเรื่องการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2464

4. อนุสัญญาการปราบปรามการค้าหญิงที่เป็นผู้ใหญ่ พ.ศ. 2476

ข้อตกลงและอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการค้ามนุษย์เหล่านี้ได้มีการให้คำนิยามที่แจ่มชัดว่าอะไรคือการค้ามนุษย์ ทำให้เกิดการสรุปว่าการนำคน (โดยเฉพาะหญิงและเด็กผิวขาว) มาค้าประเวณี เป็นการนำคนลงมาเป็นทาสทางเพศ ดังนั้นการค้าประเวณีหรือระบบโสเภณีก็คือการค้ามนุษย์นั่นเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้แนวทางการดำเนินงานต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าหญิงและเด็ก ควบคู่และเกี่ยวข้องไปกับการปราบปรามและจัดการค้าประเวณีของหญิงและเด็กมานับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ในส่วนของประเทศไทยการค้ามนุษย์ในอดีตจะพบได้จากการนำหญิงไปขายตามโรงน้ำชา ชอง เพื่อบังคับให้ขายบริการทางเพศ ต่อมามีการนำชายและหญิงไปขายแรงงานในต่างประเทศ เช่น ซาอุดีอาระเบีย ไต้หวัน ญี่ปุ่น ฯลฯ โดยไปเป็นแรงงานราคาถูก ทำงานก่อสร้างโรงงาน หรือแม่บ้าน เป็นต้น รวมทั้งมีการนำหญิงและเด็กไปแสวงหาผลประโยชน์ บังคับให้ค้าประเวณี ปัจจุบันสภาพปัญหาดังกล่าวก็ยังคงมีอยู่แต่อาจเปลี่ยนเป็นรูปแบบไปบ้าง เช่น สถานบริการภายในประเทศ เปลี่ยนจากชองและโรงน้ำชา เป็นสถานอาบอบนวด หรือแอบแฝงในร้านค้าคาราโอเกะและร้านอาหารแทน ส่วนสถานบริการในต่างประเทศจะเปลี่ยนรูปแบบสถานบริการจากชองเป็นร้านนั่งดื่ม (Snack) หรือ อพาร์ทเมนต์เป็นต้น โดยหญิงที่เดินทางไปต่างประเทศจะมีภูมิลำเนามาจากภาคต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วจะมาจากเมืองใหญ่และเป็นจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ พัทยา ภูเก็ต ระยอง อุดรธานี พะเยา เชียงใหม่ หาดใหญ่ กรุงเทพฯ และปริมณฑล ประเทศปลายทางที่ไม่มีหลายประเทศ ส่วนใหญ่พบว่าเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฮองกง และประเทศจากภูมิภาคอื่น ๆ เช่น แอฟริกาใต้ บาห์เรน และออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่งประเทศที่มีหญิงไทยถูกส่งกลับมากที่สุด คือ ประเทศมาเลเซีย รองลงมาคือประเทศบาห์เรน ประเทศญี่ปุ่น และประเทศแอฟริกาใต้ ตามลำดับ

แต่ในปัจจุบัน ปัญหาการค้ามนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีความซับซ้อนของปัญหามากขึ้น ปัญหาการค้ามนุษย์ได้ขยายความหมายของการค้ามนุษย์ให้ครอบคลุมการแสวงหาประโยชน์จากผู้เสียหายในรูปแบบอื่นนอกเหนือไปจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ (Sexual purposes) เช่น การแสวงหาประโยชน์ทางด้านแรงงาน ขยายความคุ้มครองไปยังเหยื่อทุกเพศทุกวัย โดยไม่เพียงเฉพาะเหยื่อการค้ามนุษย์ที่เป็นเด็กและสตรีเท่านั้น ยังได้ขยายความคุ้มครองไปยังเหยื่อที่เป็นชายด้วย อีกทั้งพิธีสารฯ ข้อ 3 ได้นิยามคำว่า “การค้ามนุษย์” ไว้ว่า หมายถึง การจัดหา การขนส่ง การส่งต่อ การจัดให้อยู่อาศัย หรือการรับไว้ซึ่งบุคคลด้วยวิธีการขู่เข็ญ หรือ

ด้วยการใช้กำลัง หรือด้วยการบีบบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อโกง ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือด้วยการใช้สถานะความเสียงจากการค้ามนุษย์โดยมิชอบ หรือมีการให้หรือรับเงินผลประโยชน์เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมขอบุคคลผู้มีอำนาจควบคุมบุคคลอื่นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงประโยชน์ การแสวงประโยชน์อย่างน้อยที่สุดให้รวมถึงการแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณีของบุคคลอื่นหรือการแสวงประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การเอคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอื่นเสมือนการเอคนลงเป็นทาส การทำให้ตกอยู่ในบังคับ หรือการตัดอวัยวะออกจากร่างกาย

ประเทศไทยไม่ได้นิ่งนอนใจกับปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น รัฐบาลไทยภายใต้การนำของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ได้ประกาศให้การค้ามนุษย์เป็นวาระแห่งชาติและมอบนโยบายเร่งด่วนให้ทุกหน่วยงานได้ไปดำเนินการเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2547 ซึ่งในการประชุมดังกล่าว นายกรัฐมนตรีได้มอบนโยบายให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทั้งส่วนกลางและภูมิภาคเร่งไปดำเนินการให้เกิดผลในทางปฏิบัติโดยเร่งด่วน 6 ประการ คือ

1. ด้านการเสริมสร้างศักยภาพบุคลากรที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องให้มีความเข้าใจต่อสภาพปัญหาและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
2. การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศต้นทาง ทางผ่าน และปลายทาง โดยการเสริมสร้างเครือข่ายและทิศทางการร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
3. การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องและบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
4. การรณรงค์ป้องกันให้สาธารณชนได้เข้าใจต่อสภาพปัญหา และช่วยเหลือให้กลุ่มเสี่ยงได้มีโอกาสและทางเลือกที่จะไม่เข้าสู่กระบวนการค้ามนุษย์
5. การฟื้นฟูและเยียวยาผู้ถูกกระทำ โดยรัฐบาลสนับสนุนเงินทุนเริ่มต้น 500 ล้านบาทเพื่อดูแลเหยื่อการค้ามนุษย์และผู้ประสบปัญหาสังคมอื่น ๆ
6. การปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนในสังคมต่อผู้ถูกกระทำ เพื่อให้สามารถกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติ

ต่อมาเมื่อมีการขับเคลื่อนให้เกิดกลไก และมาตรการใหม่ ๆ ในมิติของการทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์หลายประการ และปัจจุบันได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2551 นอกจากนี้ยังมีการตั้งศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จังหวัด (ศปคม. จังหวัด) และได้ตั้งชุดปฏิบัติการช่วยเหลือคุ้มครองผู้เสียหายในรูปแบบสหวิชาชีพ เพื่อดำเนินการให้ความช่วยเหลือคุ้มครองผู้เสียหาย ซึ่งภายหลังการบังคับใช้ พรบ.นี้ทำให้เกิดกลไกการทำงานในกระบวนการ

คุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในกระบวนการคัดแยกผู้เสียหายที่มุ่งเน้นในความปลอดภัย และสิทธิประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหาย และผู้ที่ทำหน้าที่ในกระบวนการคัดแยกผู้เสียหาย นั้นตาม พรบ. คือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่ร่วมกันในการคัดแยกผู้เสียหาย และลงความเห็นว่าคุณคนนั้นเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์หรือไม่ และจัดให้ผู้เสียหายนั้นอยู่ในความคุ้มครองที่เหมาะสมให้การเยียวยา ชดเชยตามกฎหมาย และทางด้านสังคมสงเคราะห์อย่างเหมาะสม

ถึงแม้ว่าจะมีการออกพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 บังคับใช้ แต่จากการดำเนินงานที่ผ่านมา พบว่า ในการดำเนินการคัดแยกผู้เสียหายนั้นยังเกิดปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานมากมาย อาทิ เช่น

1. ผู้ปฏิบัติงานไม่สามารถแยกแยะได้ว่าผู้ใดคือผู้เสียหาย และผู้ใดไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จึงทำให้เกิดการผิดพลาดได้ ซึ่งอาจเกิดจากที่ผู้ปฏิบัติงานไม่เข้าใจในเรื่องของความหมายของการค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ 2551
2. ผู้ปฏิบัติงานยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
3. ขาดทักษะในการดำเนินงานคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ คือ ผู้ปฏิบัติงานบางคนยังไม่ทราบขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหาย และทักษะในการทำงาน เช่น ทักษะในการสัมภาษณ์ผู้เสียหาย ทักษะในการประสานงาน เป็นต้น

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้นอาจจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นก็ตาม แต่เท่าที่การที่ผู้ปฏิบัติงานยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ 2551 อย่างแท้จริง และไม่สามารถแยกแยะได้ว่าบุคคลใดเป็นผู้เสียหาย หรือไม่เป็นผู้เสียหาย และที่สำคัญถ้าผู้ปฏิบัติงานขาดทักษะในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ก็จะทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ หรือบริการต่าง ๆ ที่พึงได้รับตามความเหมาะสม ตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ได้กล่าวไว้

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นหน่วยงานหลักของภาครัฐที่ทำหน้าที่ให้การช่วยเหลือ คุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ โดยมีสำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาคาสิโนและเด็ก (สปป.) ทำหน้าที่โดยตรงในการให้ความช่วยเหลือเหยื่อกระบวนการ ตั้งแต่การรับแจ้งเหตุ การประสานหน่วยงานที่

เกี่ยวข้องเข้าช่วยเหลือเหยื่อให้หลุดพ้นจากสภาพเลวร้าย การส่งต่อเข้ารับบริการที่เหมาะสม ในหน่วยงานของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ตามความเหมาะสม อาทิเช่น การจัดหาอาหาร ที่พักที่ปลอดภัย การให้การบำบัดฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ การให้การศึกษา การฝึกอบรม การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย การส่งกลับไปยังประเทศเดิมหรือภูมิลำเนาเดิมของผู้เสียหาย ตลอดจน การดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย

และในกระบวนการการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ถือเป็นหัวใจสำคัญของ กระบวนการให้ความคุ้มครองสวัสดิภาพแก่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เป็นขั้นตอนในการแสวงหาข้อเท็จจริง (Fact Finding) ของผู้เสียหาย เพื่อจะนำมาซึ่ง กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ผู้ปฏิบัติงานในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องของการคัดแยกผู้เสียหาย เนื่องจากว่าหากผู้ปฏิบัติงานขาดความรู้ ความเข้าใจ ในการคัดแยกผู้เสียหาย อาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการให้ความช่วยเหลือ เช่น ในกรณีที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ถูกตีความว่า ไม่ได้ตกเป็นผู้เสียหายจะทำให้ผู้เสียหายบุคคลนั้น ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการ ให้ความช่วยเหลือ และขาดสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ตนพึงจะได้รับ เช่น การได้รับความช่วยเหลือ ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด การบำบัดฟื้นฟูเยียวยาทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ตลอดจนการ เรียกร้องค่าแรงให้แก่ผู้เสียหาย และในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองอาจถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี ในข้อหาเป็นบุคคลต่างด้าวเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ซึ่งกฎหมายได้ให้ข้อยกเว้นในการไม่ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย และทั้งนี้ ในทางกลับกัน หากผู้ปฏิบัติงานให้ความเห็นว่าบุคคลที่ไม่ได้เป็นผู้เสียหาย เป็นผู้เสียหาย และนำเข้าสู่ กระบวนการให้ความช่วยเหลือ อาจทำให้บุคคลนั้น ต้องเข้ารับการคุ้มครองสวัสดิภาพที่สถานคุ้มครอง ไม่สามารถกลับภูมิลำเนาได้ หรือไม่สามารถกลับไปหาครอบครัวได้

เนื่องจากปัจจุบันผู้ศึกษาปฏิบัติงานที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหายาการค้าหญิง และเด็ก ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการให้ความคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เห็นว่าการคัดแยกผู้เสียหายเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง แต่จากการปฏิบัติงาน พบว่า ในการคัดแยกผู้เสียหาย ยังเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น อาทิเช่น ผู้ปฏิบัติงานยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการค้ามนุษย์ ขาดความรู้ความเข้าใจในการคัดแยกผู้เสียหาย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ว่ามีในการคัดแยกผู้เสียหาย มีปัญหา และอุปสรรคอะไรบ้าง ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาขั้นตอนการคัดแยก

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551”
 ทั้งนี้ เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางในการพัฒนาขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหาย
 จากการค้ามนุษย์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติ
 ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตาม
 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ขอบเขตในการศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา เพื่อศึกษาถึงวิธีการ ปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยก
 ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
2. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานใน
 องค์การภาครัฐที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการคัดแยก จำนวน 240 คน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หมายถึง ขั้นตอนแรกในการให้ความช่วยเหลือ
 คุ่มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยคำนึงถึงความเดือดร้อนและศักดิ์ศรีความเป็น
 มนุษย์ของผู้เสียหาย

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หมายถึง ผู้ที่ถูกดำเนินการจัดหาเพื่อให้ดำเนินการ
 อย่างใดอย่างหนึ่ง ถูกหลอกลวง ถูกซื้อ ขาย นำไปสร้างประโยชน์ให้แก่บุคคลอื่น

ความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หมายถึง ความรู้ในเรื่องของ
 ความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
 การค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตาม
 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ได้แก่ ความหมายของคำว่า

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 และขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

- ความรู้ด้านความหมายของการค้ามนุษย์ หมายถึง การแสวงประโยชน์โดยมิชอบ การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ และผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

- ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หมายถึง การคัดแยกผู้เสียหาย การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มิใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หมายถึง ปัญหาในการใช้เครื่องมือ การขาดทักษะในการจำแนกผู้เสียหาย ขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย ระยะเวลาในการคัดแยกผู้เสียหาย และสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงความรู้ ความเข้าใจ ของผู้ปฏิบัติงานในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
3. ได้แนวทางการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551